

Az ifjúsági hittan

*„Mögöttünk mosolyog a múlt...”
(Sík Sándor)*

Ha a gyermekkoromról kezdek írni, vagy beszélni, mindig visszaköszönnék a templommal kapcsolatos emlékek. Van azonban egy olyan időszak, ami mindeddig kimaradt. Nem szándékosan, csak valahogy nem került rá sor, pedig sok szállal kötődöm most is ezekhez az élményekhez, az ifjúsági hittan időszakához.

A kezdetét nehéz felidézni. Talán nem is volt igazán kezdete, csak valahogy úgy alakult. Volt néhány év, amikor a Gondviselés a körülményeket úgy rendezte el, hogy hirtelen minden valóra válhatott. Sok embernek tartozunk köszönettel ezért. Legyenek ezek a sorok a hála sorai. Akkor is mondtuk és most felnőtt fejjel megismételjük: köszönjük, hogy lehetőséget adtak, hogy támogattak és végig mellettünk álltak, akkor is, ha nehéz volt.

Ez a történet, mint annyi más jázskarajenői történet a nyolcvanas évekből, Szentirmay Endre atyával és Dr Zöld Lászlónéval kezdődik, akit leginkább Éva néniként ismert mindenki. És persze egy csapat kamasszal – velünk...

Elmúlt a bérházasítás, és elmaradtak tőlünk azok, akik „csak” bérházasítani jöttek a templomba. Előtte sem sokat láttuk őket a hittanon, és utána is hamar eltűntek. Mi persze jártunk tovább, és sehogy sem találtuk a helyünket. A kicsik közül – úgy éreztük – kinőttünk, és nagyobb dolgokra vágytunk.

Ekkoriban lett politikailag elfogadott a katolikus ifjúsági mozgalom. Nem kellett már bujkálni a nagymarosi találkozó szervezőinek, sőt a közelünkben Kecskeméten is volt ifjúsági lelkigyakorlat. Szentirmay atya jó pedagógiai érzéssel többünknek segített ezekre eljutni. Ott hallottam először gitáros egyházi énekeket, beszéltem fiatalokkal, akik ifjúsági közösségekbe járnak, és ott tanulják a hittant. Hasonló élményeik voltak a többieknek, és az egyházi gimnáziumba járóknak is.

Ekkor kaptam az első gitáromat és tanultam meg játszani rajta, mert kellett a hittanra, mert énekelni akartunk. És nem maradtam egyedül, lettek zenésztársak is. Hamarosan Tugyi Istvánnal és Janiga Zoltánnal téptük a húrokat.

Aztán egyszer megkértük Szentirmay atyát, engedje meg, hogy felkészüljünk és magunknak tartsunk hittanórákat. Nagy volt a meglepetés, mert merész volt a terv. Endre atya azt hitte, hogy nem szeretjük a hittanóráit, és megkérdezte, hogy mivel vagyunk elégedetlenek.

Kedves Endre atya! Akkor nem tudtuk megfogalmazni, mennyire sokat jelentett nekünk az, hogy figyelt ránk, hogy velünk volt. Köszönjük, hogy szárnyunkra bocsájtott bennünket és engedett felnőni.

Nem éltünk vissza a lehetőséggel. Tagokat toboroztunk, felkészültünk a hittanórákra. Folytattuk a hittankönyvet, énekeltünk, vetélkedőt tartottunk, közös programokat szerveztünk, gyakran kértünk segítséget Endre atyától, és sokat beszélgettünk.

Ezt az ajándékba kapott önállóságot próbáltuk meghálálni, amikor húsvétra készülve egy saját misztériumjátékot tanultunk be és adtunk elő. Addig minden hasonló alkalom Éva néni feladata és munkája volt. Nagyon sokat aggódott értünk. Próbálkozásaink kiindulópontjai a későbbiekben is az

általában betanított misztériumjátékok és pásztorjátékok voltak. Azokhoz próbáltunk hasonlítani vagy éppen mások lenni. A saját misztériumjátékot minden tekintetben értem: a szövegírás, a dalok hangszerelése, a rendezés, a jelmez és a díszlet, minden a mi ötletünk volt. Szüleink türelmét, az ÁFÉSZ támogatását, nem győztük és győzzük ma is köszönni.

Aztán következett egy karácsonyi pásztorjáték, és végül egy Szent Istvánról szóló színdarab, aminek az ötlete Kocsis István fejében fogant meg és a megvalósításában is a legnagyobb részt vállalta. A nemzeti ünnepen adtuk elő, kinőve a hittan keretei közül, kapcsolódva a községi eseményekhez.

Aztán hirtelen abbamaradt minden. Ki-ki elment főiskolára, egyetemre, vagy megházasodott, dolgozni kezdett, és a csoport története véget ért. Endre atyát elhelyezték, így megszűnt az a különleges helyzet, amikor minden együtt volt ahhoz, hogy nagy dolgok szülessenek.

Mi persze tartjuk a kapcsolatot egymással, mégha nem is mindenki mindenkivel. Tudjuk azonban, hogy hol találhatjuk meg egymást, és a nagy események kapcsán találkozunk. Örömmel figyeljük az utánunk jövők szárnypróbálgatásait, és reméljük, hogy nekik is rengeteg gyönyörű emlékük lesz az ifjúsági hittanról.

Sági Lajos